

skuddet paa ordinær Vis faar $\frac{2}{3}$. Det ærede Medlem maa erindre, at det i Virkeligheden er en Forbedring af den for Tiden værende Situation for Hjelpekasserne og Kommunalbestyrelserne i økonomisk Henseende.

Dernæst vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der med Hensyn til den halve Millions Fordeling har været fulgt de Principper, at hvor der kunde paavises ganske ekstraordinære Forhold, der gjorde sig gældende netop i denne Forbindelse, har man taget dem med ind som et Moment i Afgørelsen af, hvorledes man skulde fordele de 500 000 Kr. mellem Kommunerne.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Arbejdsløshedskassespørgsmaalet. Det har været drøftet tidligere her i Rigsdagen principielt, og det har under denne Sags Behandling været drøftet rent fagligt oppe i Ministeriet, og der foreligger fra Arbejdsløshedsspektøren en Erklæring, som meget stærkt fremhæver, at det ikke lader sig gøre at gaa den Vej i dette Tilfælde. Vanskeligheden bliver for stor med Hensyn til at afgøre, hvornaar en Fisker er arbejdsløs, og det bliver for besværligt at faa hele Kontrollen indrettet paa en fyldestgørende Maade, man maa finde andre Veje i saa Henseende, og jeg maa trøste mig til, at den Vej, her er foreslaaet, vil vise sig at være en Vej, hvorved man ikke alene kan yde Understøttelse, men ogsaa øve en effektiv Kontrol paa dette Omraade.

Overfor Hr. Johan Knudsens Bemærkninger — jeg takker i øvrigt for den Velvillie, der gik igennem dem — vil jeg gerne næst at betone det, jeg allerede udtrykte i mine indledende Bemærkninger, sige, at denne Sag er ordnet af Indenrigsministeriet efter Landbrugsministeriets Henvendelse, og at der i den Erklæring, som foreligger fra Fiskeridirektøren, netop peges paa den Løsning, her er Tale om. Jeg for mit Vedkommende tror, at det er den heldigste Ordning, og jeg har den Overbevisning, at Kommunalbestyrelserne i al Almindelighed vil mene, at det ogsaa er naturligt at lade Hjelpekasserne beskæftige sig med denne Opgave, og jeg tror i Virkeligheden, at Kommunalbestyrelserne vilde reagere deroverfor, hvis man krævede denne Opgave løst af dem. Dernæst vil jeg ogsaa gerne betone, at det er en midlertidig Lov, her er Tale om, og man maa nære større Betænkkelighed ved at komme ind paa videregaaende principielle Spørgsmaal ved en midlertidig

Lov, end naar Talen er om en Lov, der har længere Rækkevidde.

Hr. Niels Petersen — jeg har allerede udtalt mig om nogle af hans Betragtninger — forstod ikke, hvorfor man var gaaet bort fra den tidligere Form for Fordeling af Understøttelserne. Det har jeg ogsaa begrundet i de Bemærkninger, jeg fremkom med, da jeg fremsatte Lovforslaget. Man gjorde det, fordi den tidligere Ordning i mange Henseender har vist sig ufyldestgørende. Den virkede uheldigt, ikke blot med Hensyn til, at Kontrollen ikke var saa god, som ønskeligt kunde være, ligesom de faste Takster ikke virkede saa godt, som man kunde formode et Skøn i hvert enkelt Tilfælde vilde virke, men Ordningen virkede ogsaa uheldigt for Fiskerne, fordi det varede saa længe, inden Sagerne blev afgjort; der har været mangfoldige Klager i saa Henseende fra Fiskernes Side. Først skulde Ansøgningerne sendes til de stedlige Fiskeriforeningers Erklæring, saa til Kommunalbestyrelsernes, hvilket var absolut nødvendigt for Kontrollen, saa til Landbrugsministeriets Udvalg, og endelig skulde Ansøgningerne paaankes til Landbrugsministeren, hvis man var utilfreds med den Afgørelse, der blev truffet af Udvalget — det var en lang og besværlig Vej, som gjorde, at Understøttelserne ofte kom alt for silde. Efter denne Ordning kan Afgørelserne falde hurtigt og let, Afgørelsen kan blive truffet efter det lokale Skøn og komme til virke paa en Maade, der maa skønnes rimelig.

Vanggaard: Jeg kan ganske slutte mig til de af den højtærede Indenrigsminister fremsatte Bemærkninger. Det, der særlig har vakt Bekymring her, er, at Hjelpekasserne skulde overtage denne Understøttelse, medens det tidligere var en direkte Understøttelse, og navnlig er der fra forskellige Sider udtalt Bekymring for de Udgifter, der derved kunde blive lagt paa Kommunerne. Det er utvivlsomt rigtigt, og jeg tror, at alle Partier nærer Bekymring for Kommunernes Udgifter. I den Henseende er vi — for at bruge et tidligere her i Tinget anvendt Udtryk — alle Hædersmænd; det er maaske vanskeligt at fremkalde en tilsvarende Stemning overfor Statskassens Udgifter. Men vi maa huske paa, som ogsaa den højtærede Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, at vi i Aar og Dag har været uden nogen særlig Lovgivning paa dette Omraade, og at det for Tiden er Hjelpekasserne, der